

Bevroren

Japan, winter 1614

Jacks ledematen waren bevroren. Hij had het zo koud dat hij niet eens meer kon rillen. Op louter wilskracht zette hij de ene voet voor de andere en vocht zich een weg door de sneeuwstorm.

Hij had vreselijke spijt dat hij voor het pad door de bergen had gekozen. Daardoor was hij misschien ontkomen aan de samoerai van de Shogun, maar de tocht over de Funasaka-pas had hij ternauwernood overleefd. Tijdens de nacht was het weer omgeslagen, de storm had op hem neergebeukt en hem de berghelling af gejaagd.

De ijzige windvlagen sneden als messen dwars door zijn zijden kimono heen. Jack sloeg zijn armen om zijn lichaam voor een beetje warmte. De dunne strohoed op zijn gebogen hoofd bood weinig bescherming tegen de striemende sneeuw. Op zijn heup rinkelden de twee samoeraizwaarden met het rode handvat, die hij van zijn beste vriendin Akiko had gekregen. In zijn rugzak zaten haar zwarte parel, de vijf *shuriken* en, het belangrijkste van allemaal, zijn vaders rutter – het kostbare navigatielogboek dat hij met hand en tand had verdedigd. Maar hoe dierbaar de voorwerpen hem ook waren, op dit moment wogen ze als lood op zijn rug.

De kou, de vermoeidheid en de honger deden zijn laatste krachten wegebben.

Toen hij opkeek zag hij niets om zich te oriënteren. Het landschap ging schuil onder een dikke witte deken. De hemel was opgeslokt door eindeloze grijze wolken. Achter hem was zijn eenzame spoor van voetstappen al bijna verdwenen onder een nieuwe laag sneeuw.

Ik ben tenminste van die berg af, dacht hij, terwijl hij zijn blik over de uitgestrekte Vlakte van Okayama liet dwalen. Misschien moet ik even rusten. Me door de sneeuw laten bedekken. Niemand zal me vinden, zelfs Kazuki niet...

Jack schudde zijn lichaam. Hij mocht zich niet laten overmannen door dat soort ondermijnende gedachten. Om zich tegen zijn uitputting te verzetten, concentreerde hij zich op het vurige verlangen in zijn hart: om terug te keren naar zijn zusje Jess.

Na het afscheid van zijn vrienden – de samoerai Ronin en de dievegge Hana – was hij flink opgeschoten met zijn vlucht naar Nagasaki, de zuidelijke haven waar hij een schip naar Engeland hoopte te vinden. Als door een wonder was hij zonder kleerscheuren de buitenwijken van Osaka door gekomen. Vervolgens had hij de kustweg genomen en was zorgvuldig om alle controleposten van de samoerai heen naar de kasteelstad Himeji gelopen. Daar had Jack zijn eerste vergissing begaan. Omdat hij door zijn proviand heen was, had hij het risico genomen om met zijn laatste geld wat rijst te kopen op een markt. Maar de samoerai van de Shogun waren overal – op zoek naar vreemdelingen, in het bijzonder een *gaijin*-samoerai. Jack had geprobeerd zijn gezicht verborgen te houden, maar hij was toch ontdekt en had moeten vluchten. Drie dagen lang hadden de samoerai hem op de hielen gezeten. Dankzij zijn sluiptechniek had hij ze weten af te schudden toen hij de kustweg had verlaten om diep de bergen in te trekken.

Maar dat besluit leek hem nu fataal te worden.

In gedachten smekend om een schuilplek strompelde Jack verblind door de sneeuwstorm voort. Twee keer viel hij op de grond en krabbelde weer overeind. De derde keer gaf zijn lichaam het

gewoon op – het gebrek aan eten, slaap en warmte eiste uiteindelijk zijn tol.

Algauw was zijn versteende lichaam bedekt door de sneeuw.

Terwijl de grond hem opslokte hoorde Jack in gedachten de verre stem van zijn vriend Yori... *Zeven keer neer, acht keer op!*

De mantra, die een aantal jaar geleden tijdens de interscholaire wedstrijd in oosterse vechtkunst, de *Taryu-Jiai*, zijn redding was geweest klonk luider en luider in zijn hoofd.

*Zeven keer neer, acht keer OP! Zeven keer neer, ACHT KEER OP!
ZEVEN KEER NEER, ACHT KEER OP!*

De les om het nooit op te geven was zo diep in zijn ziel gegrift dat die het won van zijn stukkende lichaam. Jack schraapte het laatste beetje energie bij elkaar en dwong zichzelf overeind te komen. Terwijl de sneeuw van zijn schouders viel meende hij in de verte het oranje schijnsel te zien van een flakkerende olielamp. Toen hij er wankelend naartoe liep zag hij steeds meer lichten en niet veel later was er een hele stad uit de sneeuwstorm opgedoemd.

Jack had de bewoonde wereld steeds zoveel mogelijk vermeden, maar nu dreef zijn wanhoop hem ernaartoe. Met een laatste krachtsinspanning liet hij zich in de beschutting van het eerste het beste gebouw neervallen en kroop in een hoekje van de veranda weg voor de striemende wind.

Toen hij iets was bijgekomen liet Jack zijn blik over zijn nieuwe omgeving dwalen.

De lampen hulden de hoofdstraat in een verwelkomend licht en de warme gloed van de vuren in de talloze herbergen en eethuizen langs de weg wenkten uitnodigend naar de vermoeide reiziger. Jack hoorde het gelach en het dronken gezang van de groepjes samoerai, geisha's, kooplieden en bewoners, die zich tussen de met latwerk betimmerde pandjes door haastten op zoek naar vermaak of beschutting tegen de storm.

Het drong tot hem door dat zijn schuilplek zich in het volle zicht van al die mensen bevond en dat hij weldra de aandacht zou trekken. Jack vermande zich, trok zijn strohoed diep over zijn

ogen en liep als een van de vele samoerai de stad in.

Hij werd overweldigd door de geur van gekookte rijst, soja-saus en gestoomde vis. Rechts van hem stond een *shoji*-deur een stukje open. Hij zag drie samoeraikrijgers die rond een laaiend vuur kommen sake achteroversloegen en grote brokken gestoomde rijst in hun mond propten. Jack kon zich niet meer herinneren wanneer hij voor het laatst fatsoenlijk had gegeten. De afgelopen week had hij zijn eigen voedsel moeten zoeken. Maar de winter was een schrale tijd. Eerst had hij nog wel een eekhoorn kunnen doden met zijn shuriken, maar in de bergen, waar de sneeuw alle dieren hun hol in had verdreven, had hij niets meer kunnen vangen.

Toen een van de samoerai de *shoji* sloot en hem het zicht ontnam, wist Jack dat eten zijn hoogste prioriteit was. Aangezien hij geen geld had, zou hij moeten bedelen, ruilen of stelen om in leven te blijven.

Plotseling botste hij zo hard tegen iets op dat hij bijna onderuitging.

‘Uitkijken!’ grauwde een potige samoerai, in het gezelschap van een geisha met een wit gezicht, die onbedaarlijk begon te giechelen.

‘*Sumimasen*,’ zei Jack verontschuldigend, terwijl hij eerbiedig boog. Ruzie was wel het laatste wat hij kon gebruiken.

Maar hij had zich geen zorgen hoeven maken. De samoerai, die dronken was en zo snel mogelijk naar de volgende herberg wilde, keurde Jack geen blik waardig.

Een eind verderop vloog een *shoji* open en drie mannen werden de herberg uit gegooid. Er klonk bulderend gelach toen ze languit in de sneeuw neerkwamen.

‘En laat je niet meer zien!’ riep de herbergier. Hij veegde zijn handen langs elkaar af en sloeg de deur dicht.

De drie mannen kwamen overeind en klopten moedeloos hun kleren af. Met hun versleten kiel en broek zagen ze eruit als bedelaars of arme boeren. Wat ze ook waren, het was Jack duidelijk dat deze stad weinig moest hebben van zwervers.

Terwijl Jack de paar opties die hij had overwoog, kwam het drietal op hem af. Ze zagen er niet uit als vechtersbazen, maar ze waren in de meerderheid en gezien zijn verzwakte toestand een bedreiging. Toen ze vlakbij waren ging Jacks hand als vanzelf naar zijn zwaarden, maar met zijn bevroren vingers kon hij het gevest van zijn *katana* nauwelijks beetpakken. Jack betwijfelde of hij wel de kracht had om zich te verdedigen.

‘Toe dan!’ zei een van hen, een man met een zuur gezicht, ingevallen wangen en dunne, verweerde lippen, die blijkbaar de leider was. Hij duwde de jongste van het groepje naar voren.

Jack zette zich schrap.

De jongeman, een zenuwachtige knul met maar één voortand en flaporen, vroeg: ‘Bent u een... *ronin*?’

Met een simpel knikje gaf Jack te kennen dat hij inderdaad een samoerai zonder meester was. Maar toen hij wilde doorlopen versperde de jongeman hem de weg. Jack spande zijn spieren, terwijl zijn belager de moed bijeenraapte voor zijn volgende zet.

De jongeman haalde diep adem en flapte er toen uit: ‘Wilt u werk?’

Rijst

Jack was verbluft door de vraag.

‘We kunnen u betalen,’ zei de derde man. Hij was de oudste van het stel, en op een paar haarslierten na kaal.

Jack aarzelde. Hij kon het geld goed gebruiken. Maar als hij hun haveloze voorkomen zag, kon hij zich niet voorstellen dat ze ook maar íemand konden betalen. En zelfs als ze het konden, was het veel te riskant om het werk aan te nemen. Hoe wist hij of ze te vertrouwen waren? Ze zouden erachter komen wie hij was. Zijn reis zou vertraging oplopen. En hun aanbod was waarschijnlijk toch een valstrik.

Hij schudde zijn hoofd en liep door.

‘Alstublieft... laat ons het uitleggen,’ drong de oude man smekend aan met een deemoedige uitdrukking op zijn gerimpelde gezicht. ‘Eet tenminste met ons mee. We hebben vers gekookte rijst.’

Jacks maag rommelde bij de gedachte. En de wanhoop van de oude man leek oprecht. Het kon toch geen kwaad om hen aan te horen? Zijn honger won het van zijn gezonde verstand en Jack stemde in. ‘Maar ik beloof niets,’ voegde hij eraan toe.

‘Dat begrijpen we,’ zei hun leider met een buiginkje. ‘Deze kant uit.’

Jack ging achter de drie mannen aan een zijstraat in naar een vervallen voorraadschuur aan de rand van de stad. Met zijn zintuigen op scherp speurde hij naar tekenen van een hinderlaag –

voetsporen die naar een donker steegje leidden, sneeuw die van een dak was gevallen, een gebouw vanwaaruit een verrassingsaanval kon worden gedaan. Maar als er al vijanden loerden, dan hadden ze zich goed verborgen.

De man met het zure gezicht duwde een gammele deur open en ging als eerste de schuur in. Jack bleef op de drempel staan en probeerde erachter te komen of er binnen gevaar dreigde, maar het was er pikdonker en het enige wat hij gewaarwerd was de stank van rottend stro.

‘Mijn verontschuldigen,’ zei de oude man, terwijl hij Jack bedeesd naar binnen leidde. ‘Dit is het enige onderdak dat wij ons kunnen veroorloven.’

Een stompje kaars kwam flakkerend tot leven. De kleine vlam verlichtte een spartaanse ruimte met een vloer van aangestampte aarde en een verhoging van ruwhouten planken om op te slapen.

Terwijl de jongen de deur achter hen sloot, nodigde de leider Jack uit om plaats te nemen op het platform. Jack deed zijn rugzak af en legde zijn zwaarden binnen handbereik naast zich. De drie mannen knielden voor hem neer op de aarden vloer.

‘Mijn naam is Toge,’ zei de leider en hij boog zijn hoofd. ‘Wij zijn boeren uit het dorp Tamagashi. Dit hier is Sora...’ de oude man boog ‘... en de jongen heet Kunio.’

Kunio schonk hem een scheve grijns en wierp zich nederig aan Jacks voeten.

Terwijl hij de jongen vanonder de rand van zijn strohoed opnam zag Jack dat Kunio niet veel ouder was dan hijzelf – zestien, hooguit zeventien.

Jack knikte ten antwoord en besloot zijn eigen naam niet prijs te geven. Zolang hij hun bedoelingen niet kende, moest hij voorzichtig zijn, maar hij wilde ook niet liegen. Er viel een pijnlijke stilte en terwijl hun angst voor de mysterieuze samoerai groeide bewogen de drie boeren zich ongemakkelijk heen en weer.

‘De rijst is klaar,’ zei Sora snel en hij gebaarde naar de andere hoek van de schuur.

Toen pas merkte Jack dat er een vierde persoon was; door zijn

vermoeidheid was zijn waakzaamheid duidelijk verslapt. Hij ging met zijn hand naar zijn *wakizashi*, maar trok hem bij nader inzien terug. Verborgen in de schaduw zat een meisje bij de smeulende resten van een klein vuur. Uit een gehavende pot schepte ze een portie rijst in een kom, waarna ze zich naar Jack haastte en hem de kom overhandigde.

In haar rafelige kimono zag het meisje eruit als een zwerfkind. Ze was een jaar of veertien, had een klitterige bos zwart haar en een bleek, rond, knap gezichtje dat echter bedekt was met een dikke laag vuil. Toen ze Jack aankeek zag hij dat haar katachtige ogen voortdurend heen en weer schoten tussen de boeren en hem, wat hem vertelde dat er achter haar onverzorgde uiterlijk een levendige geest school.

Ongeduldig gebaarde Toge naar het meisje en ze liep terug naar de kookpot. Zwijgend schepte ze nog drie kommen rijst in en bracht ze naar de boeren.

‘Eet smakelijk,’ sprak Toge met zijn dunne lippen.

‘Bedankt.’ Jack moest zijn best doen om het eten niet in één keer naar binnen te schrokken. Hij mocht geen wanhopige indruk maken. Hij had geen stokjes gekregen en dus at hij met zijn vingers. Maar zodra de rijst zijn tong raakte slaakte Jack een dankbare zucht en hij propte de hap in zijn mond.

‘Lekker?’ vroeg Sora, terwijl hij Jack oprecht verheugd aankeek.

Jack knikte. Hij kon zich niet meer inhouden en ook de rest van het eten maakte hij in een paar gulzige happen soldaat. De voedzame rijst verwarmde zijn maag en hij kwam weer een beetje op krachten.

‘Neem nog wat,’ drong Sora aan, terwijl hij de gekwelde blik van Toge negeerde. De oude man wenkte het meisje, dat Jacks kom kwam halen en hem opnieuw vulde.

Nu zijn ergste honger gestild was, nam Jack de tijd voor zijn tweede portie. Hij wilde zichzelf niet zo volproppen dat hij er ziek van werd.

‘Waarvoor hebben jullie de diensten van een samoerai nodig?’

vroeg Jack om zich aan zijn deel van de afspraak te houden.

‘Voor het bewaken van onze rijstschuur,’ antwoordde Toge, die op zijn eten kauwde alsof elke rijstkorrel zijn laatste was.

‘Dat klinkt niet als een taak voor een samoerai.’

Toge slikte snel zijn rijst door en antwoordde: ‘O, ik kan u verzekeren van wel.’

‘Onze rijst is heel kostbaar voor ons,’ voegde Sora eraan toe. ‘Hij is van levensbelang voor ons dorp en we kunnen niet voorzichtig genoeg zijn, vooral niet in de winter.’

‘Wordt er dan vaak gestolen?’ vroeg Jack.

‘Eens in de zo veel tijd,’ antwoordde Toge en hij zette zijn lege kom neer.

Jack dacht een moment na. ‘Is jullie dorp hier ver vandaan?’

Terwijl Toge de ligging van het dorp beschreef, afgelegen aan de rand van de Vlakte van Okayama, viel het Jack op dat de boeren niet meer dan een paar hapjes rijst overhadden, terwijl zijn eigen kom nog meer dan halfvol was. Toen hij naar het meisje keek, zag hij dat ze de droge korsten uit de pot schraapte. Plotse-ling drong het tot hem door dat hij hun hele voorraad aan het opeten was en hij werd overspoeld door schaamte.

Jack had met gemak nog vijf kommen rijst naar binnen kunnen werken. Maar hij stond op en hield het meisje zijn kom voor. Bezorgd en verward keek ze hem aan. Ze tilde de pot op en liet hem zien dat die leeg was. Ze schudde haar hoofd om te zeggen dat er geen rijst meer was.

‘Voor jou,’ zei Jack en hij bood haar zijn rijst aan.

Het meisje leek zijn Japans niet te begrijpen en Jack moest de kom in haar handen duwen. Toen ze het eindelijk begreep wierp ze een blik op Toge, maar ze wachtte niet op zijn toestemming. Ze schonk Jack een snelle glimlach en verdween op een drafje haar hoek in. De drie boeren stonden versteld van het genereuze gebaar en ze keken elkaar verrast aan.

‘Zie je wel! Ik wist dat hij een goed hart had voor een samoerai,’ fluisterde Sora achter zijn hand tegen Kunio, wiens mond was opengevallen van verbazing.

‘Hij had het ook aan óns kunnen geven,’ mompelde de jongen binnensmonds.

Jack ving alles op, maar hij deed alsof hij niets hoorde. Hij ging weer zitten en dacht na over zijn mogelijkheden. De boeren waren eerlijk tegen hem geweest en hadden alles opgeofferd in de vage hoop dat hij hen zou helpen. Een samoerai hield zich aan de code van *bushido* en Jack voelde zich verplicht hun offer te belonen door op zijn minst hun voorstel te overwegen.

Het leek een eenvoudige taak en hij was meer dan ervaren genoeg om met een paar dieven af te rekenen. Aangezien het hartje winter was en Jack geen eigen proviand had, maakte hij weinig kans om verder te komen op zijn tocht naar Nagasaki. Hij moest eerst op krachten komen. Dat moest hij echter afwegen tegen het risico van vertraging. De samoerai van de Shogun zouden hem kunnen inhalen, en Kazuki en zijn bende konden ook niet ver weg meer zijn.

‘Ik ben op een belangrijke pelgrimstocht,’ legde Jack uit. ‘Ik zou niet lang kunnen blijven.’

‘Dat is niet erg!’ zei Toge, die zich aan het sprankje hoop vastgreep. ‘Een maand is genoeg... tot de nieuwe maan.’

Jack dacht erover na. Het dorp lag ver van de gebaande wegen, waardoor het niet waarschijnlijk was dat zijn vijanden hem in die maand zouden vinden. En niets weerhield hem ervan te vertrekken zodra het slechte weer voorbij was en de wegen weer begaanbaar waren.

‘Wat bieden jullie als betaling?’

De drie boeren keken elkaar schaapachtig aan. Toge kuchte en mompelde toen: ‘We zijn boeren en we kunnen u alleen in rijst betalen. Twee maaltijden per dag, plus onderdak.’

Jack beseftte dat hij hiermee op krachten zou kunnen komen, maar het karige loon bood geen oplossing voor zijn proviandprobleem.

Toen Toge hun potentiële kandidaat zag aarzelen, voegde hij er snel aan toe: ‘Drie maaltijden per dag. En proviand voor op uw tocht.’

Sora, die maar wat graag de overeenkomst wilde sluiten, opperde: ‘Waarom brengt u niet eerst een bezoek aan ons dorp? Dan kunt u daarna beslissen.’

Het aanbod was onderhand heel verleidelijk geworden. Hoewel Jack wist dat het verstandiger zou zijn om zich er niet mee in te laten, bood het een praktische oplossing voor zijn benarde situatie. De vraag was of Jack de boeren kon toevertrouwen wie hij was. Maar dat was nu nog niet aan de orde. En mochten ze vijandig reageren, dan maakte hij meer kans om te ontsnappen in een afgelegen dorp dan in een drukke stad.

Had hij trouwens een keus? Het enige alternatief voor het voorstel van de boeren was vechten om te overleven in Okayama – een vijandige, van samoerai vergeven plek waar hij vroeg of laat zou worden ontdekt en uitgeleverd.

Jack wendde zich tot de boeren en zei: ‘Ik accepteer jullie aanbod.’